

hvilken fornem Sigegyldighed, med hvilken haardnakket Laashed, med hvor liden Opmærksomhed Landsthingets Forsøg paa Smødelommen er mødt. Han har givet os Vidnesbyrd om, at vi have været medgjørliche, og dette Vidnesbyrd er ganske vist sandt, men saa maa han sige, at hans Meningsfæller have været umedgjørliche. Skulde det være tilladeligt? Skulde det, naar to Kamre staa overfor hinanden med lige Rettigheder og lige Pligter, være Pligt for det ene at give efter i Alt og skulde det for det andet være en Ret til at sætte alt muligt igjennem? Nei, mine Herrer, vi komme ingen Vej med hele vor konstitutionelle Forfatning og hele vort offentlige Liv, dersom vi ikke ville rette os efter hinanden, og det kan ikke paalægges Ministeriet fortrinsvis. Hviske Midler har det til at bringe Folkethinget over til sin Mening, naar det ikke vil? Altsaa maatte Ministeriet høre sig for Folkethinget, og det er det, den ærede Minister har sigtet til. Han paastaar ingenlunde, at de to ærede Medlemmer mene det, eller at det er dem klart, men det er sagt offentlig af deres Meningsfæller, at de forlange Folkethingets Souverainitet; det skal være overalt, og Intet skal være ved Siden af det. Det er den Sætning, som er hundfaldt og ikke har den mindste Gjemmel i vor Forfatning; men det er den, de Herrer, uden at vide det, forsvare, og de forlange, at Ministeriet uden Videre skal høre sig for Folkethinget, og at Landsthinget Intet maa have at sige, naar Folkethinget engang har givet en Bevilling. Ja, saa lad os lade være at stemme over Finantsloven tiere, thi ellers ere vi kun et Nul, ellers ere vi kun et svagt Ekko af det andet Thing og ikke et selvstændigt Thing, udrustet med de selv samme Rettigheder som det andet Thing. Var den ærede Landsthingsmand for 9de Kreds (Rasmussen) for streng mod Ministeriet, og var det urigtigt at sige, at det har brugt Finantsloven som en Vold — er der Noget, der har gjort dette, saa er det ikke Ministeriet —, saa var den ærede Landsthingsmand for 10de Kreds (Jensen) noget for streng mod Udvalgets Flertal, naar han bebrejdede os, at vi ikke havde taget vort Tilbud i Dyrtidsstillægsagen tilbage. Jeg gad vide, hvilket andet Middel vi havde til at bringe til vore Medborgeres Kundskab, at vi ville have villet gaae saa vidt i Indrømmelser, som vi ere gaaede under den givne Situations Tryk for at undgaa det ganske vist ikke heldige og lidet ønskelige Skridt at opløse Folkethinget paany? Havde vi noget andet Middel til at bringe dette til Befolkningens Kundskab end netop det at fastholde Tilbudet? Og skulde vi være bundne ved det Tilbud, som vi have gjort under ganske bestemte Forhold? Jeg vil haabe, at hele Dyrtidsspørgsmaalet snart maa komme ud af Finantsloven, thi jeg er enig med det ærede Medlem for 9de Kreds (Rasmussen)

deri, at det er ønskeligt at ordne ved særlige Love Alt, hvad man kan, og at undgaa alle store Stridsspørgsmaal paa Finantsloven, men det er jo ikke os, der have sat dette Spørgsmaal ind paa Finantsloven. Spørgsmaalet er i sin Tid sat derind af Folkethinget, og har Regjeringen begaaet nogen Feil, saa er det den, at den nogenlunde tog det ud af Finantsloven. Den burde have ladet det staa der, indtil Lønningslovene vare reviderede, saa var der aldrig blevet Spørgsmaal derom. At Regjeringen har sat det ind igjen, efterat man har set, at Lønningslovene ingen Begne komme, og efterat det er mislykket at tilvebringe et almindeligt Lønningstillæg ved særlig Lov, finder jeg suldstændig i sin Orden. Det var ligesvem Regjeringens Pligt. Den burde forsøge alle de Midler, den havde i sin Haand, til at skaffe Embedsmændene det Dyrtidstillæg, som man har givet dem i fem Aar, men som man nu i to Aar har forholdt dem, uden at Forholdene i mindste Maade ere forbedrede, og, uagtet man veed, at Krykket er det selvsamme, som det har været tidligere. Jeg skal altsaa slutte med den indstændige Begjæring til det høie Thing, at det vil vedtage Flertallets Indstilling, ikke fordi jeg tror — skjøndt jeg ønsker det og skjøndt jeg tror, det burde ske — at den vil blive vedtagen i det andet Thing, men for at det kan komme til at foreligge et Vidnesbyrd om, hvorvidt Landsthinget er gaaet i sine Indrømmelser for at undgaa en Krise og for at undgaa Alt, hvad der kan forstyrre vor rolige Udvikling, et Vidnesbyrd om, hvorvidt Landsthinget er gaaet i Resignation, i Maadehold og i Tilbageholdenhed blot for at faae en fredelig Overenskomst med vore ærede Kolleger, som burde være kommet os langt mere imøde i denne Sag, end der desværre er noget Regn til, at de ville gjøre.

Jensen: Min Tanke har kun været den, at det Tilbud om en Indrømmelse, som skete, kunde være sket betingelsesvis, saaledes at det ikke gjaldt, naar der ikke opnaaedes det, som dermed tilsigtedes. Jeg har bestandig den Frygt, at, naar Landsthinget stemmer for Flertallets Indstillinger, har Landsthinget en høist bunden Stilling, naar den nye Finantslov for indværende Aar bliver forelagt. Derfor stemmer jeg imod Flertallets Indstilling. Med Hensyn til hvad det ærede Medlem her skraas overfor (Hauerslev) yttrede, er der Noget deri, jeg ikke kan besvare idag; det vil jeg forbeholde mig at besvare udenfor Thinget. Med Hensyn til en Bemærkning, som det ærede Medlem gjorde, at, naar Mindretallets Forslag her blev vedtaget, saa vilde vi, da han var overbevist om, at det vilde blive vedtaget i det andet